

Bernd Giloy
împotriva
Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost

(cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, formulată de Hessisches Finanzgericht, Kassel)

„Articolul 177 — Competența Curții — Legislație națională care adoptă dispoziții comunitare —
Codul Vamal Comunitar — Recurs — Suspendarea unei decizii vamale — Constituirea unei
garanții”

HOTĂRÂREA CURȚII
17 iulie 1997*

În cauza C-130/95,

având ca obiect o cerere adresată Curții, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE de către Hessisches Finanzgericht, Kassel (Germania) de pronunțare, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

Bernd Giloy

și

Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost,

* Limba de procedură: germana.

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 244 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, ediție specială în limba română: capitol 02 volum 05 p. 58 - 107),

CURTEA,

compusă din domnii din G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray și L. Sevón, președinți de cameră, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward (raportor), J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann și H. Ragnemalm, judecători,

avocat general: domnul F. G. Jacobs,

grefier: domnul H. A. Rühl, administrator principal,

după examinarea observațiilor scrise prezentate pentru Comisia Comunităților Europene, de către doamna Claudia Schmidt, membru al Serviciului juridic, în calitate de agent,

având în vedere raportul de ședință,

după ascultarea observațiilor orale ale Comisiei prezentate în ședința din 4 iunie 1996,

după ascultarea concluziilor avocatului general prezentate în ședința din 17 septembrie 1996,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Ordonanța din 31 martie 1995, primită la Curte la 21 aprilie 1995, Hessisches Finanzgericht, Kassel a adresat, în temeiul articolului 177 din Tratatul CE, patru întrebări preliminare privind interpretarea articolului 244 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, ediție specială în limba română: capitol 02 volum 05 p. 58 – 107, denumit în continuare „codul”).

2 Aceste întrebări au fost adresate în cadrul unui litigiu între domnul Giloy și Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost privind o înștiințare de plată a unei datorii în valoare de 293 870,76

DM în temeiul impozitului pe cifra de afaceri aplicat mărfurilor importate (denumită în continuare „cererea contestată”).

3 La articolul 244 al doilea paragraf din cod se prevede că, în cadrul unei acțiuni împotriva unei decizii adoptate de autoritățile vamale privind aplicarea legislației vamale, acestea din urmă suspendă în întregime sau parțial executarea deciziei contestate „atunci când au motive întemeiate să creadă că decizia contestată nu este în spiritul legislației vamale sau că există temerea unui prejudiciu recuperabil pentru persoana interesată.”.

4 Articolul 244 al treilea paragraf dispune:

„Atunci când decizia contestată are ca efect aplicarea drepturilor de import sau de export, suspendarea executării acelei decizii se face în condițiile existenței sau constituirii unei garanții. Cu toate acestea, o astfel de garanție nu este necesară atunci când o asemenea cerință ar putea, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social.”

5 Trebuie observat că versiunea germană a ultimei teze din această dispoziție – care era „Diese Sicherheitsleistung darf jedoch nicht gefordert werden, wenn...” - a suferit o modificare pentru armonizarea acesteia cu celelalte versiuni lingvistice. Versiunea modificată este formulată acum după cum urmează: „Diese Sicherheitsleistung braucht jedoch nicht gefordert zu werden, wenn...”. De asemenea, versiunea italiană a făcut obiectul unei astfel de modificări (JO 1996, L 97, p. 38, versiunile germană și italiană).

6 Articolul 192 alineatul (1) din cod dispune că, atunci când în legislația vamală se prevede constituirea unei garanții cu titlu obligatoriu, autoritățile vamale stabilesc suma acestei garanții la un nivel egal cu suma exactă a datoriei în cauză sau, în cazul în care aceasta nu poate fi stabilită în mod sigur, la suma cea mai ridicată a datoriei generate sau care se poate genera.

7 Alineatul (2) din acest articol dispune că, atunci când în legislația vamală se prevede constituirea unei garanții cu titlu facultativ și când autoritățile vamale o cer, acestea din urmă stabilesc suma garanției astfel încât nivelul acesteia să nu depășească nivelul prevăzut la alineatul (1).

8 În conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din cod, „O decizie favorabilă persoanei interesate este revocată sau modificată atunci când, în alte cazuri decât cele menționate la articolul 8, nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia.”

9 Înainte de intrarea în vigoare a codului, Finanzgerichtsordnung (legea privind organizarea instanțelor de contencios fiscal, denumită în continuare „FGO”) prevede, la articolul 69

alineatele (2) și (3), condițiile privind suspendarea executării înștiințărilor de plată emise de către autoritățile fiscale, inclusiv cele privind taxele vamale. În conformitate cu jurisprudența și doctrina germană, aceste dispoziții, care sunt încă în vigoare, trebuie, în toate cazurile, să fie aplicate în conformitate cu articolul 244 din cod.

10 În conformitate cu articolul 21 alineatul (2) din Umsatzsteuergesetz (legea privind impozitul pe cifra de afaceri), dispozițiile privind taxele vamale se aplică *mutatis mutandis* impozitului pe cifra de afaceri perceput la import. Rezultă că dispozițiile de la articolul 69 alineatele (2) și (3) din FGO se aplică cererilor de suspendare a executării cererilor de recuperare privind impozitul pe cifra de afaceri perceput la import.

11 Pârâtul în acțiunea principală a emis, la 28 martie 1990, înștiințarea contestată împotriva domnului Giloy. Acesta din urmă a formulat o reclamație împotriva acestei înștiințări la pârâtul în acțiunea principală, care a respins-o ca nefondată la 17 septembrie 1991. Prin urmare, domnul Giloy a introdus, la 23 octombrie 1991, o acțiune în anularea înștiințării contestate în fața Hessisches Finanzgericht.

12 Prin decizia din 16 august 1994, Hauptzollamt Fulda – autoritatea centrală competentă în Hesse în domeniul executării - a executat înștiințarea contestată prin poprire pe salariul reclamantului în acțiunea principală. Suma arieratelor, majorată cu penalitățile de întârziere, se ridică la acea dată la totalul de 451 092,76 DM. Având în vedere dimensiunea acestei creanțe, domnul Giloy a fost concediat de către angajatorul acestuia la 16 septembrie 1994 și primește de atunci ajutor social.

13 Reclamantul în acțiunea principală a solicitat Hessisches Finanzgericht, în temeiul dispozițiilor coroborate de la articolul 21 alineatul (2) din Umsatzsteuergesetz și de la articolul 69 alineatul (3) din FGO, să suspende executarea înștiințării contestate. Acesta susține că există motive întemeiate pentru a se îndoii de legalitatea acestei înștiințări. De altfel, consideră că înștiințarea sa trebuie să fie acceptată din motivul că poprirea pe salariu i-a cauzat pierderea locului de muncă, astfel încât a suferit un prejudiciu irecuperabil. Fostul angajator al acestuia l-a asigurat că va fi reangajat în cazul în care dispare amenințarea executării înștiințării contestate. Datorită situației financiare personale, acesta susține, în plus, că, în temeiul articolului 244 al treilea paragraf din cod, nu îi poate fi impusă constituirea unei garanții în cazul în care îi este acordată o suspendare a executării.

14 În schimb, pârâtul în acțiunea principală estimează că nu există nici un motiv întemeiat de îndoială privind legalitatea înștiințării contestate și că, în plus, reclamantul în acțiunea principală nu suferă nici un prejudiciu irecuperabil ca urmare a executării înștiințării contestate.

15 Considerând că în aceste circumstanțe era obligată să aplice articolul 244 din cod, instanța națională a hotărât să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Cele două condiții menționate la articolul 244 al doilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, ediție specială în limba română: capitol 02 volum 05 p. 58 – 107), anume

— motive întemeiate de îndoială cu privire la conformitatea cu legislația vamală

sau

— un prejudiciu irecuperabil pentru persoana interesată,

sunt în întregime independente una față de cealaltă, astfel încât suspendarea executării trebuie să fie acordată chiar dacă nu există niciun motiv de îndoială cu privire la conformitatea cu legislația vamală a înștiințării de impozitare a cărei suspendare de executare este cerută, dar este posibil ca persoana interesată să sufere un prejudiciu irecuperabil?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) Îndeplinirea condiției menționate la a doua liniuță exclude în mod necesar cerința constituirii unei garanții sau sunt necesare alte condiții în acest scop și, după caz, care?

3) Amenințarea de pierdere a locului de muncă – eventual deja pusă în executare după ce creanța a devenit exigibilă – constituie „o dificultate gravă de ordin economic sau social” chiar și atunci când, în temeiul legislațiilor naționale, nivelul minim de subzistență este garantat, de exemplu, prin ajutorul social?

4) Atunci când este acordată suspendarea executării, garanția trebuie să fie întotdeauna constituită la valoarea impozitului sau este posibil să fie limitată la o parte din sumă, ținând seama de situația financiară globală a reclamantului?”

Cu privire la competența Curții

16 Întrucât acțiunea principală se referă la perceperea unui impozit pe cifra de afaceri și nu la taxele vamale, Comisia evidențiază că dispozițiile în cauză din cod se aplică în acest litigiu numai în temeiul dreptului intern german. Într-adevăr, codul nu se aplică, conform propriilor termeni, impozitelor pe cifra de afaceri percepute la import [a se vedea articolul 4 punctul (10)

din cod]. Prin urmare, Comisia dorește să clarifice dacă Curtea are competență pentru a se pronunța asupra întrebărilor care i-au fost adresate.

17 Cu toate acestea, aceasta consideră că, în speță, Curtea are competența de a se pronunța. Se întemeiază, în special, pe Hotărârea din 18 octombrie 1990, Dzodzi (C-297/88 și C-197/89, Rec., p. I-3763, punctul 37) și pe faptul că dispozițiile respective din cod se aplică acțiunii principale, cu toate că numai în temeiul legislației naționale.

18 Ca răspuns la anumite întrebări adresate, în această privință, de către Curte, reclamantul și pârâtul în acțiunea principală, precum și guvernul german, au adoptat punctul de vedere al Comisiei. Acesta din urmă a subliniat că autoritățile vamale germane sunt responsabile de perceperea la import atât a taxelor vamale cât și a impozitelor pe cifra de afaceri. Mai mult, cele două taxe sunt stabilite, în mod normal, o singură dată, într-o singură înștiințare de plată. Prin urmare, procedurile în această privință sunt identice, astfel încât dispozițiile relevante trebuie să fie interpretate în mod uniform. Aceste proceduri le includ pe cele prevăzute la articolul 244 din cod în măsura în care reglementarea națională privind perceperea taxelor vamale trebuie să fie conformă cu acestea.

19 În conformitate cu articolul 177 din tratat, Curtea are competența să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatului precum și a actelor adoptate de către instituțiile Comunității.

20 În conformitate cu o jurisprudență constantă, procedura prevăzută la articolul 177 din tratat este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale. Rezultă din aceasta că numai instanțele naționale care sunt sesizate cu privire la litigiu și care trebuie să își asume responsabilitatea deciziei judiciare care urmează să intervină au competența de a evalua, în ceea ce privește elementele specifice ale fiecărei cauze, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să își pronunțe hotărârea, cât și relevanța întrebărilor pe care acestea le adresează Curții (a se vedea, în special, Hotărârea Dzodzi, citată anterior, punctele 33 și 34 și Hotărârea din 8 noiembrie 1990, Gmurzynska-Bscher, C-231/89, Rec., p. I-4003, punctele 18 și 19).

21 În consecință, atunci când întrebările adresate de către instanțele naționale se referă la interpretarea unei dispoziții de drept comunitar, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (a se vedea hotărârile Dzodzi și Gmurzynska-Bscher, citate anterior, punctele 35 și, respectiv, 20).

Într-adevăr, nu reiese nici din redactarea articolului 177, nici din obiectul procedurii instituite la acest articol că autorii tratatului au înțeles să excludă din competența Curții acțiunile de pronunțare a unei hotărâri preliminare privind o dispoziție comunitară în cazul special în care legislația națională a unui stat membru face trimitere la conținutul acestei dispoziții pentru a stabili normele aplicabile unei situații pur interne a acestui stat (a se vedea hotărârile Dzodzi și Gmurzynska-Bscher, citate anterior, punctele 36 și, respectiv, 25).

22 Într-adevăr, respingerea unei cereri formulate de către o instanță națională este posibilă numai în cazul în care reiese că procedura de la articolul 177 din tratat a fost deturmată de la obiectul său și, în realitate, tinde să determine Curtea să se pronunțe prin intermediul unui litigiu artificial, sau în cazul în care este evident că legislația comunitară nu se poate aplica, nici direct nici indirect, circumstanțelor din speță (a se vedea, în acest sens, hotărârile Dzodzi și Gmurzynska-Bscher, citate anterior, punctele 40 și, respectiv, 23).

23 În aplicarea acestei jurisprudențe, Curtea s-a declarat în mod repetat competentă la pronunțarea cu privire la cereri preliminare privind dispoziții comunitare în situații în care faptele din acțiunea principală se găseau în afara domeniului de aplicare al dreptului comunitar dar în care dispozițiile menționate din acest drept fuseseră făcute aplicabile fie de către legislația națională, fie în temeiul simplelor dispoziții contractuale (a se vedea, în ceea ce privește aplicarea legislației comunitare de către legislația națională, hotărârile Dzodzi și Gmurzynska-Bscher, citate anterior; Hotărârea din 26 septembrie 1985, Thomasdünger, 166/84, Rec., p. 3001; Hotărârea din 24 ianuarie 1991, Tomatis și Fulchiron, C-384/89, Rec., p. I-127 și, în ceea ce privește aplicarea legislației comunitare prin dispozițiile contractuale, Hotărârile din 25 iunie 1992, Federconsorzi, C-88/91, Rec., p. I-4035 și din 12 noiembrie 1992, Fournier, C-73/89, Rec., p. I-5621, denumite în continuare „jurisprudența Dzodzi”). Într-adevăr, în aceste hotărâri, atât dispozițiile naționale cât și cele contractuale care reluau dispozițiile comunitare nu au limitat în mod evident aplicarea acestora din urmă.

24 În schimb, Curtea a declarat, în Hotărârea din 28 martie 1995, Kleinwort Benson (C-346/93, Rec., p. I-615), că nu are competența să se pronunțe cu privire la o cerere preliminară privind Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, ediție specială în limba română: capitol 19 volum 10 p. 3 - 13 denumită în continuare „convenția”).

25 În această hotărâre, Curtea a subliniat, la punctul 19, că, spre deosebire de jurisprudența Dzodzi, dispozițiile convenției supuse interpretării Curții nu au fost făcute aplicabile ca atare de legislația statului contractant în cauză. Într-adevăr, Curtea a subliniat, la punctul 16 din această hotărâre, că legislația națională în cauză se limita la a lua convenția ca model și reproducea doar parțial termenii acesteia. În plus, aceasta a constatat, la punctul 18, că în lege se prevedea în mod expres posibilitatea ca autoritățile statului contractant în cauză să adopte modificări „destinate să producă divergențe” între dispozițiile acesteia și dispozițiile corespondente din convenție. Mai mult, legea opera și o distincție expresă între dispozițiile aplicabile situațiilor comunitare și cele aplicabile situațiilor interne. În primul caz, la interpretarea dispozițiilor relevante ale legii, instanțele naționale erau obligate de jurisprudența Curții privind convenția, în timp ce, în al doilea caz, acestea trebuiau doar să țină seama de aceasta, astfel în cât puteau să o excludă.

26 În speță, nici un element din dosar nu sugerează că acțiunea principală nu va fi soluționată prin aplicarea normelor de drept comunitar.

27 Într-adevăr, rezultă tocmai din acest dosar că dispozițiile în cauză ale legislației naționale se aplică fără distincție – și adesea chiar simultan – unor situații care sunt reglementate, pe de o parte, de legislația națională și, pe de altă parte, de dreptul comunitar. În conformitate cu legislația națională, aceste dispoziții trebuie să fie interpretate și aplicate în mod uniform, indiferent dacă legislația care se aplică este națională sau comunitară. În scopul aplicării situațiilor reglementate de dreptul comunitar, aceste dispoziții trebuie să fie interpretate și aplicate în conformitate cu articolul 244 din cod. În consecință, legislația națională impune ca dispozițiile naționale în cauză să fie întotdeauna aplicate în conformitate cu acest articol.

28 În aceste condiții, atunci când o legislație națională se conformează, pentru soluțiile pe care le aduce unei situații interne, celor reținute în dreptul comunitar, pentru a asigura o procedură unică în situații comparabile, există un interes comunitar sigur ca, pentru evitarea divergențelor de interpretare viitoare, dispozițiile sau noțiunile luate din dreptul comunitar să primească o interpretare uniformă, indiferent care sunt condițiile în care acestea trebuie să se aplice (a se vedea, în acest sens, hotărârea Dzodzi, citată anterior, punctul 37).

29 Din observațiile anterioare rezultă că Curtea are competență pentru a se pronunța asupra întrebărilor care i-au fost adresate.

Cu privire la prima întrebare

30 Este necesar să se observe că, în toate variantele lingvistice ale articolului 244 al doilea paragraf din cod, cele două condiții vizate de această întrebare sunt separate de conjuncția coordonatoare „sau”. Deși acest termen poate uneori să marcheze legătura dintre două părți ale frazei, este incontestabil faptul că, în acest caz, marchează separarea condițiilor menționate.

31 Prin urmare, reiese din formularea dispoziției că organul legislativ comunitar a intenționat ca cele două condiții în cauză să constituie două motive distincte, fiecare dintre acestea justificând suspendarea executării unei decizii contestate.

32 De altfel, această interpretare este coroborată cu istoricul legislativ al codului. Într-adevăr, în propunerea de regulament al Consiliului de stabilire a Codului Vamal Comunitar, prezentată Consiliului de către Comisie la 21 martie 1990, singurul motiv care justifica suspendarea executării unei decizii contestate era existența, recunoscută de către autoritățile vamale, unor motive întemeiate de îndoială privind conformitatea deciziei contestate cu reglementarea vamală [articolul 243 al doilea paragraf din propunerea de regulament (JO 1990, C 128, p. 1)].

33 În avizul său cu privire la această propunere, Comitetul Economic și Social a indicat, în ceea ce privește articolul 243 al doilea paragraf din propunerea de regulament, că „este de dorit

să se prevadă o dispoziție care să amâne executarea deciziei și în cazurile în care aceasta are pentru persoana interesată efecte injust de severe și nejustificate de interese publice majore” (JO 1991, C 60, p. 5, 11).

34 Întrucât Comisia nu și-a modificat propunerea de regulament în acest sens (JO 1991, C 97, p. 11), Consiliul a adăugat el însuși la articolul 244 al doilea paragraf din cod fraza „... există temerea unui prejudiciu irecuperabil pentru persoana interesată.” (a se vedea articolul 244 al doilea paragraf din poziția comună adoptată de Consiliu la 14 mai 1992 și notificată în JO 1992, C 149, p. 1).

35 În ceea ce privește interpretarea noțiunii de „prejudiciu irecuperabil”, trebuie să se aibă în vedere noțiunea de „prejudiciu irecuperabil” de care este condiționată acordarea unei amânări pentru executarea unui act, prevăzută la articolul 185 din tratat [a se vedea, cu privire la cerința cu privire la un prejudiciu irecuperabil, Ordonanța Curții din 19 iulie 1995, Comisia/Atlantic Container Line și alții, C-149/95 P(R), Rec., p. I-2165, punctul 22].

36 În această privință, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, condiția de „prejudiciu irecuperabil” îi cere instanței ordonanței președințiale să examineze dacă eventuala anulare a deciziei în litigiu de către instanța de fond permite răsturnarea situației care a fost provocată de executarea sa imediată și, invers, dacă suspendarea executării acestei decizii este de natură să constituie un obstacol pentru efectul deplin al acesteia în cazul în care acțiunea principală este respinsă (a se vedea, în acest sens, Ordonanța Comisia/Atlantic Container Line și alții, citată anterior, punctul 50).

37 Curtea a hotărât că un prejudiciu de ordin financiar este considerat, în principiu, ca fiind grav și irecuperabil numai în cazul în care nu poate fi recuperat în întregime dacă reclamantul obține câștig de cauză în cauza principală (a se vedea Ordonanța Curții din 26 septembrie 1988, Cargill și alții/Comisia, 229/88 R, Rec., p. 5183, punctul 17).

38 Cu toate acestea, în cazul în care executarea imediată a unui act contestat poate antrena dizolvarea unei societăți sau poate impune unei persoane de drept privat vânzarea apartamentului acesteia, condiția privind existența unui prejudiciu irecuperabil trebuie să fie considerată, în astfel de circumstanțe, ca fiind îndeplinită (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 15 iunie 1994, Société commerciale des potasses et de l’azote et Entreprise minière et chimique/Comisia, T-88/94 R, Rec., p. II-401, punctul 33; din 7 noiembrie 1995, Eridania și alții/Consiliul, T-168/95 R, Rec., p. II-2817, punctul 42 și Ordonanța Curții din 3 iulie 1984, De Compte/Parlamentul, 141/84 R, Rec., p. 2575, punctul 5).

39 În această privință, nu este necesar să se stabilească cu o certitudine absolută iminența prejudiciului invocat. Este suficient, în special atunci când realizarea prejudiciului depinde de apariția unui ansamblu de factori, ca acesta să fie previzibil cu un grad suficient de

probabilitate (a se vedea, în acest sens, Ordonanța Comisia/Atlantic Container Line și alții, citată anterior, punctul 38).

40 În cele din urmă, este necesar să se observe că, în cazul în care, în ciuda acordării unei suspendări a executării în temeiul articolului 244 al doilea paragraf din cod, prejudiciul irecuperabil care a justificat acordarea suspendării intervine ulterior din alte motive, autoritățile vamale o pot revoca în temeiul articolului 9 alineatul (1) din cod.

41 În speță, reiese din dosarul acțiunii principale că prejudiciul invocat suferit de reclamant în caz de executare imediată a deciziei contestate îl reprezintă continuarea situației sale de șomer. Cu toate acestea, nu rezultă din acest dosar că, în cazul în care obține o reparație în acțiunea principală și chiar în cazul în care angajatorul îl reangajează, ar fi îndreptățit să își recupereze de la autoritățile vamale salariul pierdut. De altfel, nu poate fi exclus faptul că reclamantul poate suferi, în cazul executării imediate a deciziei contestate, alte prejudicii, eventual irecuperabile, precum cele care rezultă dintr-o procedură care are ca obiect punerea sub sechestru a patrimoniului său și împărțirea acestuia din urmă între creditori.

42 Prin urmare, intră în competența instanței naționale să aprecieze, în ceea ce privește toate circumstanțele relevante în speța în acțiunea principală, dacă un prejudiciu irecuperabil, în sensul indicat, poate fi suferit de către reclamant în cazul în care decizia contestată este executată.

43 În lumina tuturor celor menționate anterior, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 244 al doilea paragraf din cod trebuie să fie interpretat în sensul că autoritățile vamale suspendă, integral sau parțial, executarea unei decizii vamale contestate atunci când una singură dintre cele două condiții menționate în această dispoziție este îndeplinită astfel încât o suspendare trebuie să fie acordată atunci când există riscul unui prejudiciu irecuperabil pentru persoana interesată, totuși, fără a fi nevoie să existe vreun motiv de îndoială cu privire la conformitatea deciziei contestate cu legislația vamală.

Cu privire la a doua întrebare

44 Prin această întrebare instanța de trimitere întreabă dacă faptul că persoana interesată poate suferi un prejudiciu irecuperabil în cazul executării imediate a deciziei contestate împiedică în mod necesar autoritățile vamale să subordoneze suspendarea executării deciziei menționate constituirii unei garanții.

45 În cazul în care, în temeiul articolului 244 al doilea paragraf din cod, condiția privind existența unui prejudiciu irecuperabil eventual constituie un motiv care să justifice suspendarea executării unei decizii contestate, această condiție nu are, cu toate acestea, nicio relevanță în ceea ce privește necesitatea constituirii unei garanții.

46 Reiese din articolul 244 al treilea paragraf prima teză din cod că suspendarea executării unei decizii contestate trebuie să fie, ca regulă generală, subordonată constituirii unei garanții, chiar dacă suspendarea este acordată din motivul că persoana interesată poate suferi un prejudiciu irecuperabil.

47 Singura excepție de la această normă este cazul menționat la articolul 244 al treilea paragraf a doua teză din cod, în care cerința de a constitui o garanție poate, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social.

48 În cazul în care există astfel de dificultăți, autoritățile vamale dispun de posibilitatea de a decide dacă este necesar ca suspendarea executării să fie subordonată constituirii unei garanții. Într-adevăr, chiar dacă versiunea germană a articolului 244 al treilea paragraf a doua teză din cod care se aplica la momentul faptelor în acțiunea principală este cea în vigoare înainte de modificarea intervenită în 1996, reiese în mod clar din formularea tuturor celorlalte versiuni lingvistice ale dispoziției aflate atunci în vigoare – cu excepția versiunii italiene - că, în astfel de circumstanțe, autoritățile vamale au întotdeauna dreptul să subordoneze constituirii unei garanții suspendarea executării.

49 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că faptul că persoana interesată poate suferi un prejudiciu irecuperabil în cazul executării imediate a unei decizii vamale contestate nu împiedică deloc autoritățile vamale să subordoneze suspendarea executării acestei decizii constituirii unei garanții. Cu toate acestea, în cazul în care cerința de a constitui o garanție poate, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social, autoritățile vamale dispun de posibilitatea de a nu solicita constituirea unei astfel de garanții.

Cu privire la a treia întrebare

50 Prin această întrebare, instanța de trimitere urmărește, în esență, să afle dacă faptul de a subordona suspendarea executării unei decizii vamale contestate constituirii unei garanții este de natură să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social pentru un debitor care nu are loc de muncă și care, de la concedierea sa, primește ajutor social.

51 Pentru a stabili dacă faptul de a-i cere unui debitor constituirea unei garanții este de natură să provoace, în ceea ce îl privește, astfel de dificultăți, autoritățile vamale trebuie să țină seama de toate circumstanțele aferente situației acestei persoane, în special cele privind situația sa financiară.

52 În speță, reiese din dosarul acțiunii principale că reclamantul nu are loc de muncă și că primește ajutor social de la concedierea sa. Această concediere a avut loc înainte ca acesta să solicite suspendarea executării deciziei vamale pe care o contestă. Reiese, de asemenea, din acest dosar că reclamantul susține în fața instanței naționale că, datorită situației sale financiare, nu este în măsură să constituie o garanție. Cu toate acestea, această instanță nu precizează dacă acesta este cazul.

53 Este suficient, în această privință, să se constate că a cere unui debitor, care nu dispune de mijloace suficiente, constituirea unei garanții i-ar cauza acestuia grave dificultăți de ordin economic. În temeiul codului, imposibilitatea debitorului de a constitui o garanție permite, deci, autorităților vamale să nu subordoneze constituirea unei garanții suspendarea executării unei decizii contestate.

54 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că faptul de a subordona suspendarea executării unei decizii vamale contestate constituirea unei garanții este de natură să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social pentru un debitor care nu dispune de mijloace suficiente care să îi permită să constituie o astfel de garanție.

Cu privire la a patra întrebare

55 Prin această întrebare, instanța națională întreabă, în esență, dacă, în cazul în care suspendarea executării unei decizii vamale contestate este subordonată constituirea unei garanții, valoarea acestei garanții trebuie să fie stabilită la valoarea datoriei în litigiu sau dacă această sumă poate fi limitată, ținând seama de situația financiară a debitorului, la o parte din valoarea totală a datoriei.

56 În această privință, este necesar să se amintească că articolul 192 din cod stabilește o distincție între, pe de o parte, valoarea unei garanții obligatorii și, pe de altă parte, valoarea unei garanții facultative.

57 Acest articol impune, la alineatul (1), ca valoarea unei garanții obligatorii să fie egală cu valoarea exactă a unei datorii sau, în cazul în care acesta nu poate fi stabilită în mod sigur, cu valoarea cea mai ridicată a datoriei generate sau care se poate genera.

58 În schimb, în cazul constituirea unei garanții facultative, la alineatul (2) din această dispoziție nu se prevede o limită minimă pentru valoarea garanției. Dimpotrivă, se prevede doar că valoarea unei astfel de garanții nu poate depăși o valoare maximă, anume cea vizată la alineatul (1) din articolul menționat.

59 Rezultă din aceasta că, în cazul constituirii unei garanții facultative, valoarea garanției poate fi stabilită la o valoare inferioară celei a datoriei sau, în cazul în care aceasta nu poate fi determinată în mod sigur, la valoarea cea mai ridicată a datoriei generate sau care se poate genera. Atunci când autoritățile vamale stabilesc valoarea corespunzătoare a unei astfel de garanții, acestea trebuie să țină seama de toate circumstanțele relevante, inclusiv de situația financiară a debitorului.

60 Astfel cum a subliniat deja Curtea la punctul 46 din prezenta hotărâre, articolul 244 al treilea paragraf din cod prevede, ca regulă generală, constituirea unei garanții obligatorii. Prin urmare, valoarea acesteia trebuie, în mod normal, să fie stabilită la valoarea exactă a datoriei sau, în cazul în care aceasta nu poate fi stabilită în mod sigur, la valoarea cea mai ridicată a datoriei generate sau care se poate genera.

61 Cu toate acestea, atunci când cerința de a constitui o garanție poate, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social, autoritățile vamale dispun, în temeiul celei de-a doua teze din dispoziția menționată, de posibilitatea de a nu cere constituirea unei astfel de garanții (a se vedea punctele 47 și 48 din prezenta hotărâre).

62 În măsura în care, în acest caz, este vorba de constituirea unei garanții facultative, valoarea acesteia poate fi stabilită, ținând seama de toate circumstanțele relevante, inclusiv de situația financiară a debitorului, la orice valoare care nu depășește valoarea totală a datoriei sau, în cazul în care aceasta nu poate fi stabilită în mod sigur, la valoarea cea mai ridicată a datoriei generate sau care se poate genera.

63 Prin urmare, este necesar să se răspundă la a patra întrebare că, în cazul în care suspendarea executării unei decizii vamale contestate este subordonată, în temeiul articolului 244 al treilea paragraf din cod, constituirii unei garanții, valoarea acestei garanții trebuie să fie stabilită la valoarea exactă a datoriei sau, în cazul în care aceasta nu poate fi stabilită în mod sigur, la valoarea cea mai ridicată a datoriei generate sau care se poate genera, cu excepția cazului în care cerința constituirii unei garanții poate să provoace, pentru debitor, dificultăți grave de ordin economic sau social; dacă acesta este cazul, valoarea garanției poate fi stabilită, ținând seama de situația financiară a debitorului, la o valoare mai mică decât valoarea totală a datoriei în cauză.

Cu privire la cheltuielile de judecată

64 Cheltuielile efectuate de Comisia Comunităților Europene, care a prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

pronunțându-se cu privire la întrebările care i-au fost adresate de către Hessisches Finanzgericht, Kassel, prin Ordonanța din 31 martie 1995, hotărăște:

1) Articolul 244 al doilea paragraf din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar trebuie să fie interpretat în sensul că autoritățile vamale suspendă, integral sau parțial, executarea unei decizii vamale contestate atunci când una singură dintre cele două condiții menționate în această dispoziție este îndeplinită astfel încât o suspendare trebuie să fie acordată atunci când există riscul unui prejudiciu irecuperabil pentru persoana interesată, totuși fără a fi nevoie să existe vreun motiv de îndoială cu privire la conformitatea deciziei contestate cu legislația vamală.

2) Faptul că persoana interesată poate suferi un prejudiciu irecuperabil în cazul executării imediate a unei decizii vamale contestate nu împiedică deloc autoritățile vamale să subordoneze constituirea unei garanții suspendarea executării acestei decizii. Cu toate acestea, în cazul în care cerința de a constitui o garanție poate, datorită situației debitorului, să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social, autoritățile vamale dispun de posibilitatea de a nu impune constituirea unei astfel de garanții.

3) Faptul de a subordona suspendarea executării unei decizii vamale contestate constituirea unei garanții este de natură să provoace dificultăți grave de ordin economic sau social pentru un debitor care este nu dispune de mijloace suficiente care să îi permită constituirea unei astfel de garanții.

4) În cazul în care suspendarea executării unei decizii vamale contestate este subordonată, în temeiul articolului 244 al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2913/92, constituirea unei garanții, valoarea acestei garanții trebuie să fie stabilită la valoarea exactă a datoriei sau, în cazul în care aceasta nu poate fi stabilită cu certitudine, la valoarea cea mai ridicată a datoriei generate sau care se poate genera, cu excepția cazului în care cerința de a constitui o garanție poate să provoace, pentru debitor, dificultăți grave de ordin economic sau social; dacă acesta este cazul, valoarea garanției poate fi stabilită, ținând seama de situația financiară a debitorului, la o valoare mai mică decât valoarea totală a datoriei în cauză.

Rodríguez Iglesias

Mancini

Moitinho de Almeida

Murray

Sevón

Kakouris

Kapteyn

Gulmann

Edward

Puissochet

Hirsch

Jann

Ragnemalm

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 17 iulie 1997.

Grefier
R. Grass

Președinte
G. C. Rodríguez Iglesias